

4 Posa els accents que calguin en aquest poema de **Miquel Martí i Pol**:

«Hi hagué un home que visque setanta anys
no gaire lluny de casa.
Jo el vaig conèixer
quan ja era molt vell, però puc dir
que no s'havia mogut mai del poble.
Del món n'havia vist
quatre viles i escaig del voltant de la nostra;
mai no ana a ciutat, i mai tampoc
no posa els peus en un ferrocarril.
Així sí: coneixia
pam a pam els topants
i havia estat expert en herbes remeieres.
Durant cinquanta anys llargs
treballa de paleta
i, segons em digueren,
va perdre la muller quan encara era jove.
De tres fills que tingue
dos van morir a la guerra,
l'altre marxa del poble,
molt lluny, molt lluny...,
i mai més no torna.
L'home visque qui sap els anys tot sol
i a les tardes d'estiu
s'asseia en un pedris davant de casa seva.
Era afable i molt pulcre
i somreia, discret, a la gent que passava.
Jo recordo d'haver-hi conversat
sobre qualsevol cosa,
i recordo també que tenia la veu
afectuosa i clara
i que en parlar movia
molt lentament les mans.
L'hivern que el van trobar
mort al llit, les veïnes
digueren que semblava
que el pis hagues estat
endreçat feia poc.
Degue morir de fred,
perquè en tota la casa no hi havia
ni un sol bocí de llenya
i ell jeia, bo i vestit,
embolicat amb una manta.
Algu digue que semblava un ocell
arrauït sota un rafec.